

A Prelátus 2008. áprilisi levele

A feltámadt Krisztus jelenléte közöttünk arra hív meg minket, hogy mindennapi életünket vidáman éljük, törekedjünk jobbra válni és jóságosan bánni másokkal. Ezt tanácsolja nekünk a Prelátus áprilisi levelében.

2008.04.11.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A húsvéti időben írom nektek e levelet, amikor a lelkünkben túlrad az Urunk feltámadásából fakadó öröm. Szenvedésének és halálának szomorú napjai átadták helyüket azon új élet örömének, amelyet Jézus kap az Atyától. Megalázta magát, engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszthalálig; *ezért Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.*[1]

Ezt az üzenetet hirdette az Egyház különös erővel már a kezdetektől fogva és nekünk, keresztényeknek is ezt kell továbbadnunk minden népnek. Amint a pápa mondta *Urbi et Orbi* áldásában néhány napja: Jézus halála és feltámadása **a felülmúlhatatlan szeretet**

**eseménye, a Szeretet győzelme,
amely megszabadított minket a
bűn és a halál rabságától.
Megfordította a történelem
kereket, kitörölhetetlen és
megújított értelemmel és értékkel
töltötte meg az ember életét[2].**

Oly sok húsvét jut eszembe, amelyet
Szent Josemaría oldalán
ünnepelehettem. Érezhető volt az
öröme e napok során, és ezt az
örömet kiterjesztette azokra is, akik
mellette éltek. Öröme a hitben,
reményben és szeretetben
gyökerezett, azokban az erényekben,
melyeket Isten oltott a lelkünkbe,
hogy megismerhessük őt,
beszélhessünk vele és szerethessük.
Ez az egész természetfölötti út Urunk
dicsőséges feltámadásának
történelmi eseményén alapul, amely
egyben a történelem határait
meghaladó esemény is. ***Mert
Krisztus él. Krisztus nem a múlt
alakja, aki egykor élt, aztán eltűnt,***

és csak csodálatos emléket és megragadó példát hagyott hátra nekünk.

Nem, Krisztus él! Jézus az Emmanuel: Isten velünk van. Feltámadása tanúsítja nekünk, hogy Isten az övéit nem hagyja cserben. „Megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha megfeledkezhetnék is; én akkor sem feledkezem meg rólad” (Iz 49,14-15) – *ígérte ő, és betartotta ígéretét. Isten örömmel van az emberek fiai között (ld. Péld8,31).***[3]**

Idei húsvéti üzenetének témájául XVI. Benedek a 138. zsoltár egyik versét választotta, amely a régi Vulgátában a következőképp hangzik: *resurrexi et adhuc tecum sum*,**[4]** feltámadtam és veletek vagyok mindörökké. A liturgia a húsvétvasárnapi reggeli misében használja ezt a bevezető éneket. E

szavakban **húsvét hajnalán az Egyház magának Jézusnak a szavait ismeri föl, aki feltámadt a halálból, az Atyához fordul telve boldogsággal és szeretettel, és így kiált: Atyám, itt vagyok! Föltámadtam, veled vagyok, és veled leszek mindig; a te Lelked sohasem hagyott el engem**[5].

A mostani Mária-év során megpróbáljuk még jobban bevonni a Szűzanyát az egész napunkba. Mily könnyű ezt megtenni, amikor a rózsafüzér dicsőséges titkairól elmélkedünk! Az Atyánk megpróbált azon boldogság mélyére hatolni, amelyet a Szűzanya a halálból feltámadt Jézust szemlélve érzett. Bár az evangéliumok nem írnak semmit Jézus e megjelenéséről, a keresztények meggyőződése egyhangú. II. János Pál teszi fel a kérdést: Hogy maradhatott volna ki a Szűzanya – aki ott volt a tanítványok első közösségében (vö. *ApCsel* 1,14) –

azok közül, akik találkoztak isteni Fiával, miután feltámadt a halálból?”[6] Nyilvánvalóan nem maradhatott ki! Mária volt biztosan az első, akinek a megdicsőült Krisztus megjelent, és kimondhatatlan természetfölötti és emberi örömmel töltötte be azt a szívet, amely annyit szenvedett a Kereszt alatt. Hogyan ne részesült volna ő, aki mindig oly nagy egységben élt a Megváltóval, a győzelmes Üdvözítő jelenlétének örömében?

Álljunk meg egy pillanatra e jelenetnél. És hagyjuk, hogy az Atyánk vezessen minket:

***„Feltámadt! – Jézus feltámadt!
Nincs a sírban. – Az élet többre
képes, mint a halál.***

Megjelent Szentséges Anyjának. –
Megjelent Mária Magdolnának. – És
Péternek és a többi apostolnak. – És
neked és nekem, akik tanítványai

vagyunk és a szeretet hatására miket nem mondtunk neki!”[7]

E tanítást követve keresnünk kell Jézust, meg kell találunk és beszélgetnünk kell vele, Jézussal, aki örökké él és aki mellettünk jár mindennapi életünk eseményei közepette és aki istenségében – az Atyával és a Szentlélekkel együtt – ott lakik szívünk mélyén. Ez nem lehet csak egy áhítatos gondolat. Amellett, hogy legszentebb emberségével a Mennyországban van, az Atya jobbán, amint azt a Hiszekegyben valljuk, Jézus a kegyelem által megmarad az Egyházban és minden egyes keresztényben. Valóságosan jelen van bennünk és mellettünk, bár földi szemünkkel nem látjuk.

Azonban ezerféleképpen megtapasztaljuk jelenlétét: a személyes jobbá válásunk – az életszentség! – iránti buzgalomban, amelyet a Szentlélek áraszt belénk; az apostoli vágyakban, melyek arra

indítanak, hogy keressünk más lelkeket és segítsünk nekik közelebb kerülni Istenhez; abban, ahogy mi keresztények jószágon tekintünk minden férfira és nőre, anélkül hogy különbséget tennénk közöttük faji, kulturális, társadalmi vagy vallási hovatartozásuk alapján. Mindez azért lehetséges, mert a feltámadt Krisztus velünk együtt cselekszik, elkísér minket, bennünk él. Elutasítunk mindent, ami eltávolíthat minket a többiektől?

Az elmúlt néhány nap során újra átértük és elmélyülten elmélkedtünk megváltásunk eme eseményein. Ezenkívül amikor húsvét vigíliáján megújítottuk keresztségi fogadalmunkat, újfent kinyilvánítottuk, hogy mindig Krisztussal akarunk járni, aki a keresztség általi lelki újjászületés révén saját maga tagjaivá tett minket, és aki Testével és Vérével táplál bennünket az Oltáriszentségben,

hogy megerősítse vele való
azonosulásunkat. Ahogy Szent
Josemaría írta: ***Az élő Krisztus
jelenléte a Szentostyában a
világban való jelenlétének záloga,
gyökere és beteljesedése.***[8]

Mindenekelőtt az Oltáriszentségnek
köszönhetően ***Krisztus élete a mi
életünk, az utolsó vacsorán az
apostoloknak tett ígéretéhez
híven: „Aki szeret engem, az
megtartja tanításomat, s Atyám is
szeretni fogja. Hozzá megyünk, és
benne fogunk lakni ” (Jn 14,23).A
keresztény embernek ezért
Krisztus élete szerint kell élnie,
úgy kell éreznie, mint Krisztus,
hogy Szent Pál szavaival
elmondhassa: „Non vivo ego, vivit
vero in me Christus” „élek én, de
már nem élek, hanem Krisztus él
bennem” (Gal2,20).***[9]

A feltámadt Krisztus és Titokzatos
Testének élő tagjai közötti

bensőséges egységnek köszönhetően mindannyian magunkévá tehetjük a levél elején idézett zsoltár szavait.

Ebben a távlatban – mondja a pápa húsvéti üzenetében - **vegyük észre, hogy a feltámadt Jézus kijelentése, amelyet ma intéz az Atyához – „veled vagyok most és mindenkor” – ránk is vonatkozik, akik „Isten fiai, Krisztus társörökösei” vagyunk, „ha valóban részt veszünk szenvedéseiben, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk” (vö. *Róm 8,17*). Hála Krisztus halálának és föltámadásának, ma mi is új életre támadunk, egyesítjük a miénket az ő szavával és kijelentjük, hogy most már mindig Istennel akarunk maradni, aki a mi végtelenül jóságos és irgalmas Atyánk.[\[10\]](#)**

Új életünk Krisztusban megköveteli tőlünk, hogy megszabaduljunk „a régi embertől” – vagyis mindentől, ami nincs bennünk összhangban az

isteni étellel. Ezért zárja le Szent Josemaría a következőképp a rózsafüzér első dicsőséges titkáról szóló elmélkedését: ***Soha ne haljunk meg a bűn miatt; legyen örök érvényű lelki feltámadásunk. – És, mielőtt még véget érne a tized, te megcsókolod lábán a sebeket..., és én, mivel bátrabb – mert gyerekesebb – vagyok, ajkaimat nyitott oldalára szorítom.***^[11]

Törekszel rá, hogy mélyen irtózz minden – akár súlyos, akár enyhe – bűntől, amellyel Istent megbántod? Rábízod magad a Szűzanyára, hogy a Szentháromságnál kijárja neked a tisztaságot és alázatot, amelyre mindannyiunknak szükségünk van?

A rózsafüzér első dicsőséges titkáról való gondos elmélkedésünkből még egy elhatározásra juthatunk: hogy visszhangozni fogjuk a körülöttünk élők – akik talán nem ismerik Krisztust vagy úgy viselkednek, mintha nem ismernék – fülébe, hogy

sürgősen szükségük van rá, hogy keressék és kövessék őt, mivel csak így töltheti be őket a soha el nem múló öröm. Húsvét ünnepe arra készítet minket, hogy kétszeresére növeljük a lelkek iránti buzgalmunkat, hogy úgy viselkedjünk, mint az apostolok és a szent asszonyok tették, miután találkoztak a feltámadt Jézussal. Nem rettentette el őket semmiféle nehézség, hanem bátran és kitartóan tanúskodtak a feltámadásról, és megszámlálhatatlan tömegeket vonzottak magukkal.

Keresztényekként, Isten gyermekeiként, az Anyaszentegyház tagjaiként mindenhol hirdetnünk kell Urunk feltámadásának örömhírét, hitünk alapját. Szent Josemaría szavaival élve emlékeztetlek benneteket: ***Az Úr azt akarja, hogy övéi ott legyenek a föld minden útján. Egyeseket a pusztába hív, hogy távol maradjanak a világ***

forгатagától, és így tegyenek tanúságot a többi ember előtt, hogy van Isten. Másokra a papi hivatást bízza. Azonban azt akarja, hogy a többség maradjon a világban, a földi dolgok közepette. Ezért ezeknek a keresztényeknek el kell vinniük Krisztust mindenhová, ahol emberek dolgoznak: a gyárakba, a laboratóriumba, a földekre, a műhelyekbe, a nagyváros nyüzsgő utcáiba és a magányos hegyi ösvényekre.[12]

Március első hetében abban az örömben volt részem, hogy a Szűzanya két olyan szentélyében imádkozhattam, ahova az Atyánk is gyakran ellátogatott. 1-jén Loretóba mentem, ahol a város vezetése a szent házhoz vezető sétányt Szent Josemariáról nevezte el. A sétányt a keresztút állomásai szegélyezik, amelyek mellé az Atyánktól származó idézeteket helyeztek el.

Március 8-án, szombaton Fatimába utaztam. Az azt megelőző este érkeztem meg Lisszabonba, hogy néhány órát tölthessek portugál nővéreitekkel és fivéreitekkel, mivel néhány hétvégén megpróbálok kisebb utakat tenni. Sok emlék jutott eszembe főként arról, hogy Szent Josemaría a nehéz pillanatokban hogyan imádkozott e két helyen mindenkori leányaival és fiaival együtt. Többször is mondta, hogy érezte a mindegyikünk iránti szeretet súlyát és hatalmas örömét is.

Mindkét helyre elkísértetek mindannyian, hogy e Mária-évben kimutassuk a Szűzanyának hálánkat és szilárd elhatározásunkat, hogy Jézus Krisztus hűséges tanítványaiként viselkedünk a Műben. Loretóban és Fatimában egyaránt az Atyánk és don Álvaro imáival szólítottam meg a Szűzanyát, hogy megköszönjem védelmét és az Opus Dei Mária-közeli jellegét. A

nevetekben arra kértem, hogy
erősítse meg és növelje
mindegyikünkben a kifinomult
Mária-tisztelet lelkületét, amelyet
Szent Josemaría hagyott ránk örökül.

Imádkozzunk továbbra is a Mű
apostoli terjeszkedéséért az egész
világon, ott, ahol már jelen vagyunk
és ott is, ahol az emberek még
várnak ránk. Említettem nektek
Romániát, Indonéziát és Vietnámot.
Sürgető hívásokat kapunk
Bulgáriából is. Izgalmas kaland áll
előttünk, mindegyikünk előtt ott,
ahová Isten helyezett minket. A
Szűzanya segítségével megvalósítjuk
e feladatokat, ha személyesen
törekszünk rá, hogy megerősítsük
egységünket a feltámadt Krisztussal,
aki minden erőnk forrása. Kérjük ezt
Szent Josemaría közbenjárására.
Április 23-án emlékezünk meg az
Atyánk bér má lkozásának és
elsőáldozásának évfordulójáról, és
atyai segítsége még inkább

eucharisztikus lelkekké alakít majd minket.

Ne felejtsetek el imádkozni a szándékaimért. Meg vagyok róla győződve – ahogy azt az Atyánk is szokta mondani -, hogy a ti segítségetekkel kérésem Isten előtt nagy erőre tesz szert.

Nagy szeretettel megáldalak benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. április 1.

[1] *Fil* 2,9-11

[2] XVI. BENEDEK: *Urbi et Orbi* húsvéti üzenet, 2008. március 23.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus jár előttünk*, 102

[4] Zsolt 138,18 (Vg)

[5] XVI. BENEDEK: *Urbi et Orbi*
húsvéti üzenet, 2008. március 23.

[6] II. JÁNOS PÁL: Általános
kihallgatás, 1997. május 21.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*,
első dicsőséges titok

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus jár*
előttünk, 102

[9] *Ugyanott*, 103

[10] XVI. BENEDEK: *Urbi et Orbi*
húsvéti üzenet, 2008. március 23.

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*,
első dicsőséges titok

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus jár*
előttünk, 105

dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2008-aprilisi-levele/
(2025.08.05.)